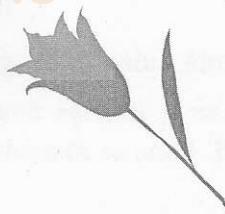

ÎN TRE DOUĂ LUMI

Poate că în această viață nu vei primi tot ceea ce îți se cuvine, dar crede. Crezând, vei crea conexiuni puternice între Eul tău și Univers, care îți vor facilita trecerea mai ușoară spre realitate.

Continuă să visezi și să ai încredere, nu știi când visul frumos se va transforma în realitate.

Dimineața aceea începuse la fel ca de fiecare dată, ea alergând prin casă și prin gândul ei cu viteza luminii, sperând să nu întârzie la ultimul examen final ce i-ar putea schimba viața.

Scările păreau că nu se mai termină, pantofii nu apucase să îi încalțe, dar avea timp până în stație.

La ieșirea din bloc, brusc, apăru Dana, care părea mai proaspătă că niciodată.

—Hei, unde pleci la ora asta?

—Aceeași întrebare pot să o pun și eu, doar că tu te cam întorci...

Râseră amândouă în același timp.

—Wow, ce seară ai pierdut. Demențială. Dar ce îți spun eu ție?

—Nu mă îndoiesc, doar că acum mă cam grăbesc. Am examen în circa 75 de min!

—Aaa, finalul? Auzi, am vorbit cu mama și mi-a zis să mergem câteva zile la țară, să sărbătorim acest succes-minune al tău, dar eu mă gândesc la altceva...

—Îhî, mi-aș dori să te ascult, dar fug acum!

—Stai, te duc eu! sări ea.

—Cât alcool ai în sânge sau invers? și râse încet.

—Hai, nu fi băbăciune... că nu am băut mult! Zise ea puțin afectată.

—Depinde ce înseamnă mult la tine?! Bine, ai 10 secunde să ajungi la mașină!

Respect pentru oameni și cărți

Deci, ține-te bine! Fii atentă, idee! Mă gândeam, mâine dimineață, să plecăm la Istanbul!

Tăcere.

— Vorbește tu!!

— Ce vrei să îți spun?

— Nu știu, zi ceva.

— Mi-ar plăcea, dar după cum știi și tu, tipsurile într-o cafenea nu sunt pe măsura visurilor mele...

— Da, doar că eu mai am un as în mâncă! Mama ne plătește chiria apartamentului pe luna viitoare. Cu banii ce îi ai, îi poți cheltui pe diferite broșuri, istorie, muzee și alte rahaturi ce mai visezi tu! Lasă-mă să îți fac un cadou!

— Pentru?

— Pentru că ai fost cea mai silitoare studentă!

— Mulțumesc, dar nu e cazul.

— Nu fi pisăloagă!

— OK, plecăm mâine dimineață, cât stăm?

— Ne întoarcem marți! Un hotel super, aproape de centru, avion mâine dimineață la 9. Zile cu soare, mâncare bună, distracție, plus material berechet pentru lucrarea ta de licență.

— Ahh, tu te-ai gândit la toate?

— Sigur.

— Și dacă nu acceptam?

— Acceptai, crede-mă! Vezi cu ce te îmbraci, nu primesc călugărițe la bord! și râse ironic.

— Mă îmbrac cu ceea ce am, nu fac rabat de in, cânepă și bumbac.

— Nici nu mă îndoiam, zise ea.

— Pentru seară mă ocup eu! zise Dana

— Seară?

— Doar nu te aştepți să mă culc la 9?

—Nu, dar la 10 e posibil!

Respect pentru oameni și cărți

Și râseră amândouă.

Ziua trecuse repede. Parcă aștepta și ea mica vacanță. Examenul nu o pusesese în dificultate, 10-le obișnuit se arăta. La cafenea, ca într-o zi obișnuită de miercuri.

Seara își făcuse valiza rapid, Dana nefiind din nou acasă. Pusese rochițe, pantaloni, câteva tricouri, eşarfe și tenisi, sandale, dar și o pereche de tocuri. Poate își găsește prințul.

Mda vine pe cal alb în centrul Istanbulului, se auzi ea. Ce naivă ești, nu mai există cai albi! Râse și ea ironic de cât de naivă era.

Se culcase cu gândul la Istanbul. Arhitectură, Design, Topkapi, coloane Artă otomană...

Ohh un festin!

Dimineață, ceasul sună la 6, Dana nu ajunsese. Puse mâna pe telefon, în timp ce ibricul fierbea.

Hmm, nu răspunde.

Cafeaua din cană, cu lapte și zahar, o ademenea. Dana răspunse într-un final.

—Ești gata?

—Oarecum. Beau cafeaua.

—Cum, nu te-ai îmbrăcat???

—Ba da, sorbeam ultima gură și ultima țigară.

—Hai azi! În 10 minute cobori!

—OK.

Trase ultimul fum, mai verifică o dată valiza, apoi geanta de paie, parfum mic, gloss, portofelul, pașaport, țigări, chei, lista... tot, era tot. Își prinse eşarfa la gât în fața oglinzii, cămașa în pantaloni – partea din față, spate lăsată liberă, sandalele cu talpa ortopedică erau OK. Părul proaspăt spălat nu era prea ascultător, dar, în fine... era acolo.

Dana claxona de zor la 6.45 dimineață!

—Calmează-te, ajungem.

—Hai azi, hai! Wow, arăți hot!
Respect pentru omeni și cărți

—Da, da. La tine a venit poliția modei, again!

—Dragă, mergem în țara bărbaților frumoși! Zise Dana.

—Îhî, cum zici tu.

La aeroport, spre check-in, Dana trecuse prin altă parte, adică pe sub acele benzi de demarcație. Cu părul ei blond, se făcea ușor remarcată. Nici hainele bine poziționate pe trupul ei lucrat atent la sală nu ieșeau deloc din tiparul de fată descurcăreață cu viață.

Marta se strecuă printre benzi cu ochii la ea, mai aruncând un ochi și după cei de la control, nedorind ca prietena ei să aibă probleme.

Cu ochii la ea, se opri în ultimul moment în fața obstacolului ce îi stătea în cale.

Ce e naiba face ăsta aici în mijlocul drumului?

O zisese aproape cu voce tare.

Nimic, liniște.

Tipul îmbrăcat puțin neglijent, cu un tricot muștar cu înscrisuri, și cu ochelari, pantaloni cargo, bocanci și un mare rucsac bej, stătea în mijlocul drumului. Nici figura nu i se vedea.

Ce naiba fac eu acum? Voi pierde avionul!

—Hei!!! Nimic.

Bună, te ajut? Nimic.

Sorry, can I help you?

Tot nimic.

Atunci observă că tipul avea căști și vorbea ceva...

—La dracu, aici ți-ai găsit să te dezlegi la şireturi?

Și-a luat frumușel valiza și a trecut peste el. Aproape că l-a sărit. S-a uitat în spate și tipul îi zâmbea... I-a scos limba și i-a zis-o pe românește.

Mai avea puțin de așteptat. Dana era în căutare de parfumele, brizbrizuri, chestii de aeroport.

Ea deschise cartea din nou, încercând să mai citească. Auzi un zgomot. Tipul din aeroport se împiedicase de ceva.

Băi, ăsta-i teribil! Sper că nu zboară cu noi, că nu mai ajungem!
Respect pentru oameni și cărți

În avion, full.

Unde dracu erau ăștia, că nu era nici naiba prin aeroport?! zise Dana.

Zborul dura aproape două ore.

Şi-a scos cartea din nou, ceva de ronăit și își vedea liniștită de treabă, când a simțit că o trage ceva de păr. Ridică privirea. Tipul din aeroport încerca să își strecoare marele lui rucsac, pe culoar. Şi-a tras ușor părul, cu ochii la el, atenționându-l printre dinți. Zâmbindu-i ironic.

El zâmbi înapoi și îi spuse:

—Sorry!

Get lost, you... i-a zis în mintea ei.

Dar pe față ei se ctea tot ce gândeau.

—Ăsta are bucurii la tine, râse Dana.

—S-o crezi tu! Sau el. E un needucat, plus că nu se uită pe unde merge. Ce naiba, crezi că m-aș uita la aşa ceva?

Orele trecuseră repede. La coborâre, Dana o zbughișe ca de obicei printre călători, decolteul ei făcea furori. Cineva o ajutase chiar și cu valiza.

Marta aștepta cuviincios să treacă ceilalți, când simți o mâna pe brațul ei.

El îi făcu semn să treacă. Timpul s-a oprit în loc!

—Valiza, valiza, la naiba!

Ridică privirea la el.

—Eh, asta-i culmea!

My luggage!

—OK, zise el, dând să scoată chiar el valiza.

—No thanks, I can manage, îngăimă ea.

Își lua valiza, simțindu-i respirația pe păr. I se ridică fiecare por de pe piele.

Se uită la el, plină de draci, nu înțelegea ce voia, intră din nou la locul ei să îl lase să treacă.

El îi zâmbi cu dintii lui perfecți și albi. Încercă să se uite spre ochii lui, dar zări aceiași ochelari prin care nu văzu mare lucru.

—Please, you first, auzise ea.

Avea o voce groasă, guturală, calmă.

—Hai că deja mă enervezi, oricum nu înțelegi nimic.

Trecuse în fața lui și o luă înainte cu pași mari. Mulțumi stewardeselor și cobori.

Dana îi făcea semne disperate din autobuz. Urcă și ea prima treaptă, când ușile s-au închis în spatele ei. Privi înapoi, tipul rămase cu o expresie nedumerită.

În sfârșit, am scăpat de tine!

Își zise ea.

Dana sporovăia de zor cu noul ei amic, ce avea mașina la aeroport și care se oferi să le ducă la hotel.

Marta îi făcuse semn.

—Ai înnebunit?

—Ce ai, fată? Uită-te la el, ce față drăguță, calmă și binevoitoare, are!

—OK, să nu ajungem pe Black Market, zise Marta.

Tipul auzise și il pufnise râsul.

—Ce naiba, știe românește?

—Nu, dragă, Black Market e în orice limbă posibil! râse și Dana.

Marta schiță doar un zâmbet innocent.

Ce naiba! gândeau ea.

Am venit aici să flirtăm sau să vizităm, să căutăm muzee, să luăm la pas Istanbulul. Mda.

Ieșiră din aeroport și se îndreptau spre parcare. Tipul vorbea la telefon râzând cu cineva pe care îl uitase prin aeroport, pentru că îl căuta disperat din ochi.

Până la urmă, îl lăsase baltă și porniră la drum. Dana stătea în față cu el, Marta pe locul din spate, căutând pe telefon puncte de interes, aflate în zona hotelului. Aflase că îl cheamă Tuncay și că era impresionat de Dana. Îi punea tot felul de întrebări, la care Dana răspundeau pe nerăsuflare, cu

plăcere. El, regizor la unul din trusturile de televiziune turcă, se întorcea de la un job din Italia. Filmase ceva acolo. Marta nu era atentă la prostiile ce le debitau ei, dar vorbeau destul de tare încât ea să audă. Dana, ca de obicei, impresionată de chestii superficiale.

—Dar prietenă ta nu vorbește?

—Ba da, dar ea visează cultură, pace, liniște... E ca Miss World!

Marta își luase ochii din telefon și hartă și le aruncase un zâmbet ironic.

—Deci, diseară, da? Pe la 8? Da?

Atât mai auzise Marta înainte să coboare.

—Ce?

—Cum ce? Doar nu credeai că ne culcăm devreme? Sau că rămânem doar cu muzei, expoziții de artă, coloane și pil... cum naiba s-or numi.

—Pilaștri, zise Marta. și ieși la masă cu necunoscuți?

—Ce, la București crezi că ies doar cu frate-miu, cu prietenii? Cunoaștem lume.

—Lume în altă țară, îngăimă Marta.

—Exact. Zise Dana. Ti-am zis că am luat rochii de ieșală, nu am de gând să mă întorc cu ele nefolosite.

—OK, nu mă pun contra, dar nu-l cunoaștem.

—O să îl cunoaștem. Capisci?

—Capito, dădu Marta din cap.

—Bun, hai să facem un duș, să dormi puțin, dacă vrei, mâncăm ceva și apoi ne pregătim de ieșit.

—Bine, zise Marta.

Nu se putea certa cu ea, era prietena ei. Persoana care i-a fost aproape mai tot timpul.

Și ea, Dana, miza pe asta.

Și uite aşa lăsa ea mereu de la ea, să fie bine, toți fericiți.

De multe ori când nu îi ajungea salariul de la o lună la alta sau avea nevoie de ceva, Dana o ajuta. Era acolo, cum nu fusese nimeni până atunci. Era mai mereu plecată, avea o viață socială intensă, dar la câteva zile își

făcea timp să o sună, să o întrebe de sănătate, iar Marta se bucura. Da, erau două firi total diferite.

Dana visa să se mărite cu un prinț, să ducă o viață de vis, fără prea multe coborâșuri, numai lapte și miere.

Marta gândeau liber, speră ca lumea să fie bună, fără răutăți, pace. Să aibă pe ce pune capul, bani de cărți, să poată reconstrui orice își propune, iar arta să fie ieftină că ea să și-o permită.

Ziua trecu fără prea multe surprize.

Papa bun, duș, somn două ore și acum gânduri de ieșit. Marta aflase în ultimul moment cu ce se îmbracă, contrar ideilor ei.

O rochiță neagră cu umeri lăsați cu o lungime neacceptată de ea, săndaluțe negre și o gentuță mică roșie. Dana avusese grija de tot. Mai puțin de încălțăminte. Dana purta 37, ea 35.

Marta, mignonă, 1.64, 45 kg, păr roșcat-cupru, pielea albă, aproape transparentă.

Dana, 1.70, 55 kg, blondă mereu bronzată, care arăta exact ca în revistele destinate bărbaților.

Acum vorbea la telefon, nu tăcuse o secundă în ultima oră, vorbea cu Tuncay de parcă se știau de-o viață. Se amuzau teribil din orice. Așa făcuseră și la restaurant pe tot parcursul serii ca și când Marta nu exista.

La un moment dat, el răspunse la telefon.

—Omer, haide azi!

—Dana, eu aş cam vrea să plec, nu mă simt minunat și mi-e că vă cam încurc.

—Hei, nu pleci nicăieri! Am vorbit ceva, aşa rămâne!

—Dar nu sunt compania ideală și nici nu cred că voi fi în seara asta.

—OK, ne vedem acolo, zise Tuncay.

Vocea cealaltă nu se auzise deloc.

Tuncay îi făcu semn ospătarului, plăti nota, apoi sărută mâna Danei.

Hai că am dat-o în romantism, își zise Marta în gând.

—Băieți, eu chiar mi-aș dori să rămân la hotel.

—No way, au spus-o amândoi în cor.

—OK, am încercat. O să mă simt al naibii de bine, zise ea ironic.
Respect pentru oameni și cărți

Se urcară în mașină și au pornit spre club.

Nu se simțea bine, nici cu rochia, nici cu machiajul, totul o irita în seara asta. Dar mâine o va lăsa cu Tuncay și ea va pleca de nebună pe străzi.

Intraseră în club, Tuncay, salutat mai de peste tot, părea cunoscut de lumea din jur. Îi aștepta o masă pe podiumul în formă de U. Clubul, aproape plin. Se dansa.

Au comandat. Cei doi, șampanie, iar ea, un pahar de vin.

Viața de noapte din Istanbul începuse devreme și tinea pana in zori.

—Lumea se distrează, zise Dana. Vezi?

Au coborât și ei pe ringul de dans pentru a nu lăsa timpul să treacă în van.

Marta, plăcătoare, se ridică, se uită în jur, îi zărise, cu o mână căuta paharul de vin, îl luă și-l dădu peste cap. Luă geanta, apoi încercă să-i facă semn Danei.

În acel moment, din spate îi apăru o mână pe șold și un sărut pe obraz ce o făcuse să tresără. Nici nu apucă să se întoarcă, că în același timp se simți trasă de mână cu repeziciune spre ieșire. Voci din jur strigau:

—Omer, Omer!

Ce naiba se întâmplă? șoptea ea.

Vinul o amețise puțin, ușa se deschise și aerul de afară o lovi peste față, mai să o pună în fund. Nici nu apucă să respire complet. Totul se derula la foc automat și nu vedea mare lucru în jurul ei. Se deschise o portieră, o urcase, apoi o închise în urma ei. În secunda doi, se deschise cealaltă portieră și cineva urcase în stânga ei. Îl văzu ca prin ceată.

Ce naiba se întâmplă?

Realiză cine era, când privi mai atent. Fuck, tipul din aeroport, zise ea cu voce tare.

—Băi ești tâmpit? Cine dracu te crezi? Cine ești?

În acel moment, se auzi zgromotul închiderii ușilor și mașina porni

Las-o naibii, oprește!

Începuse să îl injure în română, engleză, cum îi venea.

La un moment dat, a început să îl lovească cu geanta. El i-o smulse și i-o aruncă în spate. Din ea îi căzu telefonul!

—Ești nebun, oprește! Lasă-mă să plec, îți dau bani, lasă-mă să plec, voi suna la poliție.

El îi smulse și telefonul din mâna și-l aruncă pe bancheta din spate.

Atunci începu să îl lovească cu pumnii în piept și umeri.

—Oprește, deschide, lasă-mă să plec! Cine dracu ești?

El trase mașina pe o stradă lăturalnică, oprișe motorul și se întoarse spre ea.

—Te calmezi? zise el cu un zâmbet ce îți putea da lumea peste cap.

—Numele meu e Omer, da, mă știi din aeroport, avion. Sunt prietenul lui Tuncay.

—Și ce vrei de la mine?

—Să te cunosc, atât.

—OK. Și de ce aşa?

El, zâmbind, scoase telefonul din sacoul bleu, formă un număr.

—Alo, Tuncay?

—Da, frate, am plecat, am luat și roșcata. Nu, suntem bine. A trebuit să ieș, ne auzim mai târziu.

Tine!

—Ce să fac cu el?

—Vorbește, și ii făcu semn spre telefon.

—Alo!

—Marta, Omer e OK, foarte OK. E ca fratele meu. Te-a scos de aici cu un scop, nu te speria. Totul va fi bine. Dana îți spune și ea să stai liniștită. Vă vedeți mai târziu. Vă pupăm.

Închise telefonul și nu știa ce să mai spună.

—OK. Vorbim? întrebă ea

—Ce să vorbim?